

Д-ръ Тиховъ. Като се претурятъ колата —
пжтища много!

Тепавски. Добре, кажи ми какво да правя,
братъ! Азъ съмъ изгубенъ човѣкъ!

Д-ръ Тиховъ. Въ тази минута и азъ самъ
немога ти каза нищо. Всичко това, що стана, е тъй
ужасно, че азъ съмъ слисанъ.

Тепавски. Но тогазъ да вида Павла. Той е
добъръ, ще ме изслуша и, ако не ми прости, азъ
ще свърша. Инакъ немога живѣ!

Д-ръ Тиховъ. Азъ ти казахъ, че днесъ не
бива никаква срѣща. Сега той е тъй възбуденъ!
Кой знай какво би ставало!

Тепавски. Нека ме застрѣля. (Показва револвера
си). Азъ самъ ще му дамъ револвера си. Азъ за-
служавамъ.

Д-ръ Тиховъ. (Строго). Тогава ти искашъ да
убиешъ и него. Мислишъ ли, че при такъвъ край
ще остави себе си?

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. (Вълнува се). Ей той става. Иди
си, че трѣбва да отида при него.

Тепавски. Моля ти се, нека го видя.

Д-ръ Тиховъ. (Като вижда, че Тепавски може да
влѣзе, хваща го за ржка). Хайде, иди си сега, моля те.
Нека не се даватъ нови жертви.

Тепавски. (Помрачепъ, застава къмъ вратата). Кажи
му, че азъ идвахъ за прошка; моля те, Добре, из-
вини ме прѣдъ него, когато се успокои и му кажи,